

РЕШЕНИЕ

№ 3218

гр. София, 24.06.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 05.06.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Доброслав Руков

ЧЛЕНОВЕ: Красимира Желева

Калинка Илиева

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Първолета Станчева, като разгледа дело номер **1140** по описа за **2020** година докладвано от съдия Доброслав Руков, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63, пр. 2 от ЗАНН, във връзка с чл. 208 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на [фирма] срещу решение № 303281/17.12.2019 г., постановено по наказателно от административен характер дело (нахд) № 16945/2019 г. на Софийски Районен Съд – Наказателно отделение, 135 състав, с което е потвърдено наказателно постановление /НП/ № Р-10-861/01.10.2019 г. на заместник-председател на Комисията за финансов надзор (КФН), ръководещ управление „Застрахователен надзор“.

С оспореното НП на [фирма] са наложени три „имуществени санкции“, както следва: в размер на 2 000 лева на основание 647, ал. 2 и чл. 644, ал. 2, предл. 2 вр. ал.1, т. 2 от Кодекса за застраховане (КЗ), за нарушение на чл. 496, ал. 2 вр. чл. 1 от КЗ във вр. с параграф 1, т. 51 от ДР на КЗ по претенция № [ЕГН].

в размер на 2 000 лева на основание 647, ал. 2 и чл. 644, ал. 2, предл. 2 вр. ал.1, т. 2 от Кодекса за застраховане (КЗ), за нарушение на чл. 496, ал. 2 вр. чл. 1 от КЗ във вр. с параграф 1, т. 51 от ДР на КЗ по претенция № [ЕГН].

в размер на 2 000 лв. на основание чл. 647, ал. 2 и чл. 644, ал. 2, предл. 2 вр. ал.1, т. 2 от Кодекса за застраховане (КЗ), за нарушение на чл. 496, ал. 2 вр. чл. 1 от КЗ във вр. с параграф 1, т. 51 от ДР на КЗ по претенция № [ЕГН].

В жалбата е посочено, че решението на СРС-НО е необосновано, неправилно и

незаконосъобразно, постановено при непълнота на доказателствата, при допуснати съществени процесуални нарушения на материалния закон и процесуалните правила. Касаторът, излага съображения, че нарушението не е извършено в условията на повторност. Развиват се и съображения за прилагане на чл. 28 от ЗАНН и несъответствие на наложеното наказание на целите на административното наказване по чл. 12 от ЗАНН. Искането до съда е за отмяна на решението на СРС и отмяна на наказателното постановление.

В съдебното заседание редовно призован, касаторът се представлява от адвокат М., която поддържа жалбата. Претендират се разноски.

Ответникът по касационната жалба не се представлява. От пълномощника му юрисконсулт Н. са представени писмени бележки, в които жалбата се оспорва и се претендират разноски.

Представителят на СГП счита жалбата по същество за неоснователна и недоказана, поради което следва да бъде оставена без уважение.

Административен Съд С. – град, XXIII касационен състав, след като взе предвид и обсъди по отделно и в съвкупност наведените от касатора доводи, тези на представителя на СГП и събраните в хода на първоинстанционното производство доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

За да постанови решението си районният съд е събрал писмени и гласни доказателства и въз основа на тях е намерил за установени обстоятелства, които са от значение за спора. Разпитан е актосъставителя. В оспореното решение е прието, че:

1. На 04.12.2017 г. пред застрахователя е предявена претенция за изплащане на застрахователно обезщетение по повод настъпило застрахователно събитие - увреждане на лек автомобил „Опел корса“, с рег. [рег.номер на МПС] , във вр. с настъпило пътнотранспортно произшествие. Завеждането на претенцията е удостоверено с № [ЕГН] на основание договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, обективиран в застрахователна полица № BG/07/1160031050599.

На датата на завеждане на претенцията 04.12.2017 г. са били представени писмени доказателства, необходими за установяване на основанието и размера ѝ. Предоставена била и банкова сметка, по- която да бъде изплатено застрахователното обезщетение. Също така са извършени огледи на увредения автомобил - на 06.12.2017 г. и 08.12.2017 г., въз основа на които са изготвени описи на констатираните увреждания. На 15.02.2018 г. е предоставена служебна бележка, издадена от органите на МВР.

Застрахователят е изплатил застрахователното обезщетение с платежно нареждане от 14.03.2018 г. в размер на 2 370,34 лева по банковата сметка на Р. Р. Х..

2. На 16.07.2018 г. пред процесното дружество е предявена претенция за изплащане на застрахователно обезщетение по повод настъпило застрахователно събитие-причинени неимуществени вреди, вследствие на ПТП. Завеждането на претенцията е удостоверено с № [ЕГН] на основание договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, обективиран в застрахователна полица № BG/07/117002475956.

На датата на завеждане на претенцията - 16.07.2018 г. са представени писмени доказателства, необходими за установяване на основанието и размера ѝ.

С писмо на 28.08.2018 г. застрахователят е уведомил увреденото лице за определения размер на застрахователното обезщетение, като за изплащането му е поискал данни за банкова сметка. На 22.11.2018 г. увреденото лице е представило пред застрахователя

снимки от уврежданията, причинени от ПТП.

На 04.12.2018 г. пред дружеството са представени данни за банковата сметка, по която да бъде изплатено обезщетението, като на 13.12.2018 г. между застрахованото лице и дружеството е сключено споразумение.

Застрахователят е изплатил застрахователно обезщетение в размер на 3500 лева с платежно нареждане от 25.01.2019 г.

3. На 20.03.2018 г. пред застрахователя е предявена претенция за изплащане на застрахователно обезщетение по повод настъпило застрахователно събитие-увреждане на лек автомобил „Ауди А3“, с рег. [рег.номер на МПС]. Завеждането на претенцията е удостоверено с № [ЕГН] на основание договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, обективиран в застрахователна полица № BG/07/118000013488.

На датата на завеждане на претенцията - 20.03.2018 г. са били представени писмени доказателства, необходими за установяване на основанието и размера ѝ. Също така са били извършени огледи на увредения автомобил съответно на 26.03.2018 г., 29.03.2018 г. и 31.03.2018 г.

На 05.04.2018 г. с писмо застрахователят е уведомил увреденото лице, че обезщетението е определено като тотална щета и е поискал представянето на документ, удостоверяващ прекратяването на регистрацията на автомобила, (който е предоставен на 04.05.2018 г.), както и банкова сметка, по която да бъде изплатено обезщетението, (която е предоставена на 25.06.2018 г.).

Застрахователят е изплатил застрахователно обезщетение в размер на 4500 лева с платежно нареждане от 17.07.2018 г. по банковата сметка на [фирма].

На 12.09.2019 г. бил съставен АУАН за това, че [фирма] не е изпълнило задълженията си по чл. 496, ал. 2, вр. с ал.1 от КЗ като не се е произнесло окончателно в тримесечен срок от предявяване на трите претенции. Нарушението по т. 1 от НП е извършено на 07.03.2018 г., в [населено място], по т. 2 е извършено на 17.10.2018 г., по т. 3 на 21.06.2018 г. в [населено място].

Въз основа на АУАН е издадено и процесното НП.

СРС, преценявайки събраните доказателства, е направил изводи за това, че административно-наказващият орган е приложил правилно закона, поради което е потвърдил оспореното НП.

Административен Съд С. – град, XXIII касационен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: За постановяването на оспореното решение касаторът е бил уведомен чрез изпращане на съобщение, което е получено от адвокат Я. на 09.01.2020 г. Жалбата е подадена по пощата, чрез СРС на 20.01.2020 г. /вх. № 1003315/, т.е. в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 211, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна и срещу съдебен акт, който е бил неблагоприятен за нея и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното следва да се приеме, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана. Разгледана по същество, тя е неоснователна.

Районният съд е изследвал всички относими към спора обстоятелства. Разпитан е актосъставителят и са обсъдени събраните писмени доказателства. Изводите на СРС се споделят изцяло от настоящия състав касационната инстанция.

Правилно СРС е приел, че касаторът е осъществил състава на нарушението по чл. 496,

ал. 2, във връзка с ал.1 от КЗ, като не се е произнесъл в 3-месечния срок от датата, на която застрахованото лице е предявило претенциите по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“. След като в законовия срок не е последвало произнасяне по някой от изрично посочените начини, вкл. чрез мотивиран отказ, застрахователят е нарушил законовия текст. В случая е установено по безспорен начин неизпълнение на задължението за произнасяне по претенцията за обезщетение на щети. Административното нарушение е формално и осъществено чрез бездействие - със самото произнасяне в срока по чл. 496, ал.1 от КЗ. В конкретния случай дружеството е било длъжно да се произнесе по процесните претенции съответно: по т. 1 до 06.03.2018 г. вкл., по т. 2 до 16.10.2018 г., по т. 3 до 20.06.2018 г. вкл.

В разглеждания случай се касае за обществени отношения с финансов характер. Застрахователните дружества изпълняват особено важна регулативна функция, като акумулират финансов ресурс, чрез който по определени правила да компенсират претърпените от застрахованите лица вреди. Неизпълнението на тази основна функция от страна на застрахователите в законоустановените срокове ще засегне имуществената сфера на тези лица и ще обезсмисли в по-малка или по-голяма степен целта на застраховането – обезщетяване на вреди, настъпили в следствие на предвидени в съответните договори застрахователни събития. Наказанията по чл. 644 от КЗ са насочени именно към стимулиране на застрахователите да спазват предвидените в кодекса срокове за изпълнение на задълженията им, възникнали във връзка с поетите рискове. Във връзка с изложеното в случая не може да се приеме, че са налице предпоставките за прилагане на разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН.

Към административната преписка са приложени доказателства за това, че дружеството е било санкционирано с НП № Р-10-171/25.03.2016 г., влязло в сила 20.02.2018 г. за нарушение на чл. 496, ал. 2 вр. ал. 1 от КЗ. По силата на § 1, т. 51 от ДР на КЗ, „повторно нарушение“ е нарушението, извършено в едногодишен срок от влизане в сила на наказателното постановление, с което е наложено наказание за същия вид нарушение приема същите за правилно определени.

Предвид на гореизложеното, съставът на Административния съд, разгледал касационната жалба, намира, че оспореното решение е правилно и следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на спора на ответника се дължат разноски.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 от АПК, Административен Съд С. – град, XXIII касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 303281/17.12.2019 г., постановено по нахд № 16945/2019 г. на СРС, НО, 135 състав.

ОСЪЖДА ЗД [фирма], с ЕИК[ЕИК] да заплати на Комисията за Финансов Надзор, на основание чл. 63, ал. 5 от ЗАНН, във връзка с чл. 27е от Наредба за заплащането на правната помощ, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 144 от АПК, сумата от 80 (осемдесет) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение, за осъществено процесуално представителство по административно дело № 1140 по описа за 2020 г. на Административен съд София - град.

Решението е окончателно.